

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

14 NOIEMBRIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 39 (920) † ANUL 18

SAMARINEANUL MILOSTIV

Creștinul de astăzi poate vedea imaginea unui om căzut în mâinile unor tâlhari rămas aproape în nesimțire pe drumul ce leagă Ierusalimul de Ierihon. Pe rând trec pe acel drum un preot al legii vechi și un levit, însă aceștia sunt nepăsători. În cele din urmă trece și un samaritan care îl ia, și-l duce la o casă de oaspeți făcând acolo tot ceea ce se putea pentru ca omul acela să își revină. În omul căzut pe cale se ascunde orice om aflat în suferință și în nevoie. Calea este viața aceasta începând cu nașterea și terminând cu moartea. Tâlharii sunt oamenii răi pe de o parte, iar pe cealaltă pot fi diavolii. În persoana samaritanului se regăsește Iisus Hristos dar și fiecare om care ia chipul lui Iisus, devenind împlinitor în faptă și în cuvânt al poruncilor dumnezeiești. În această viață omul se confruntă cu multe ispite și încercări și de aceea este nevoie de cineva care să-l ajute să le treacă.

Pe undeva el este ajutat de Dumnezeu atunci când crede că nu mai are cine să-l ajute, de obicei când este la limita dintre nădejde și deznădejde, dar și de oameni care înțeleg că el este cu adevărat semenul lor. Dacă cineva ar vrea să fie și el ajutat cândva, ar fi bine ca și el să ajute și să fie el mai întâi un samaritan.

Darul de a ajuta pe aproapele pornește din dragoste și se numește milostenie. Milostenia presupune faptă îmbinată cu dragoste. Sfânta Scriptură ne arată că împlinirea milei trebuie făcută în dragoste: „Credința fără fapte moartă este” (Iacov, 2, 14-16). Ajutorul acordat semenului este cea mai înaltă filozofie a credinței. Ce folos are omul dacă are o credință seacă, teoretică cu prea multă știință dar dacă îi lipsește fapta?! Pilda samaritanului milostiv este mereu actuală și ușor de înțeles pentru cei de astăzi. Omul înțelege din ce în ce mai greu, și poate nici nu dorește, cine este cu adevărat aproapele său. Din ce cauză? Din lipsa credinței. Din ce în ce mai puțin se găsesc cei care au o credință lucrătoare, o credință practică. De aceea parcă lipsesc „adevărații samaritaneni” pentru că această credință înțelege de ei este una seacă lipsită de dragoste și de faptă. Este poate un mit sau o poveste. Și atunci în care din aceste personaje ne putem regăsi? În levit sau în preot?! Sau în cel mai fericit caz în samaritan. Dacă credem că ne regăsim în acesta din urmă trebuie să căutăm în noi înșine și să vedem dacă nu cumva ne lipsesc dragostea de Dumnezeu și de aproapele, mila și credința vie din care izvorăsc celelalte două. Dacă cumva ne lipsesc una sau două din aceste virtuți să ni le însușim ca să fim desăvârșiți. „Dacă vezi un sărac, nu îndemna pe altul să-l miluiască, că e ca și cum ai găsi un bulgăre de aur și ai zice altuia: Ia-l tu”. Sf. Ioan Gură de Aur

POST ȘI MILOSTENIE

Postul Nașterii Domnului este, în primul rând, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăință, prin Spovedanie și Împărtășanie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților și printr-o atenție spirituală deosebită ca să devenim „biserica sfințită” în sufletele și în trupurile noastre. În această perioadă a postului înțelegem că, pe lângă pregătirea noastră duhovnicească interioară, trebuie să facem și milostenie, dăruind altora, ca semn al iubirii noastre frățești, daruri spirituale și daruri materiale, după putință, iar dacă nu avem niciun dar material, măcar să oferim un cuvânt bun, o mână de ajutor, o încurajare unui om sărac, singur și deznădăjduit, întristat sau îndoliat. Această milostenie sau această dăruire către alții este pregătirea noastră pentru a primi pe Cel ce este Marele Dar, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dăruit de Dumnezeu Tatăl „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire”. Postul se unește cu rugăciunea și cu Sfânta Împărtășanie mai deasă, pentru sfințirea noastră, dar și cu milostenia, ca semn al prezenței iubirii milostive a lui Hristos în noi. Când primim un dar material, ni se umple mâna, dar când dăruim cu bucurie și smerenie, ni se umple inima de prezența lui Dumnezeu Cel milostiv în noi. Putem înțelege astfel, această perioadă de post, nu ca pe o perioadă de opreliști sau de restricții, ci ca timp de sporire în evlavie și dărnicie! Păcatul lăcomiei ne face robi, dar rugăciunea unită cu milostenia ne face liberi. Când ne rugăm, ne unim cu Dumnezeu Cel necuprins și netrecător, primind în suflet pace și bucurie. Însă când folosim pătimiș lucrurile materiale, ne unim cu realități limitate și trecătoare, care limitează dorința spirituală a sufletului uman după iubire infinită și eternă. Postul adevărat este prilej de libertate duhovnicească: libertatea de a-L iubi pe Dumnezeu mai mult prin rugăciune și libertatea de a-i iubi pe semenii noștri mai mult prin fapte bune. În mâna întinsă a aproapelui trebuie să vedem mereu mâna veșnic întinsă a lui Hristos către noi. Mâna săracului care cere se întâlnește cu mâna lui Hristos din noi care oferă. Să arătăm și noi, în vremea Postului Nașterii Domnului, multă rugăciune și grijă pentru cei bolnavi, precum și milostenie față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, că: „Slujirea acestuia dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9, 12). Postul ne deschide oportunitatea de a ne hrăni și mai mult sufletul, de a ne hrăni o parte a ființei noastre. Nu putem parcurge Postul Crăciunului fără să ne raportăm la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, finalitatea vieții noastre spirituale. Așa cum dreptii Vechiului Testament și-au trăit zilele în așteptarea făgăduinței lui Dumnezeu, la fel și noi în acest post, nu facem altceva decât să închipuim starea omenirii de pregătire pentru primirea mântuirii, adică starea normală a fiecărui om. Amin.

Tratamentul singurătății

Paradoxul lumii de astăzi este acesta: cu toată tehnologia care ne înconjoară noi suntem singuri. Dar suntem într-adevăr singuri? De ce ne simțim așa când până la urmă această viață trecătoare se încheie parcă mult prea repede asemeni unui izvor a cărui frumusețe a fost răpită de razele nemiloase și de căldura Soarelui? Omul nu a fost creat să rămână singur. Dacă nu își găsește împlinirea alături de jumătatea sa, asta nu înseamnă că nu mai are pentru ce trăi. Orice om se poate ridica din starea de singurătate care de multe ori îl cuprinde. Când ne simțim singuri, să ne gândim la Mântuitorul nostru Iisus Hristos care, timp de 40 de zile a fost singur în pustie, deși era într-un permanent dialog cu Tatăl Său, al nostru. Cea mai mare greșeală a noastră, a oamenilor este aceea că suntem mereu nemulțumiți, sfidându-L de multe ori pe Creator. Singurătatea este o boală grea, dar nu și incurabilă. Tratamentul trebuie aplicat în fiecare zi cu nădejde și iubire. Trebuie să luăm zi de zi pastila încrederii în Dumnezeu, a iubirii aproapelui și a încrederii în propria persoană, iar atunci tratamentul nu va da greș. Poate că va dura ceva timp până vom scăpa definitiv de boală, uneori chiar fiind riscul ca aceasta să recidiveze, însă având la noi pastilele miraculoase, riscul se diminuează iar vindecarea începe să își reverse dulceață asupra noastră. Viața este un șir lung, iar întâmplările prin care trecem sunt perlele care îmbracă șirul. Să nu lăsăm momentele triste să ne afecteze, să nu lăsăm singurătatea să ne doboare, fiindcă ar fi păcat să ne irosim viața în acest fel. Sunt mii de oameni care au nevoie de ajutorul nostru, de mângâierea noastră, însă singurătatea, arma diavolească ne împiedică să vedem aceste lucruri, transformându-ne viața într-un calvar. Poate te simți uneori prizonierul vieții tale, însă nu uita că întotdeauna cheia este la tine, doar tu având posibilitatea să te eliberezi. Niciodată să nu te subapreciezi, să zici că nu poți să faci ceva anume, pentru că te minți pe tine însuși. Orice pe lumea asta are rezolvare, numai moartea nu și chiar și aceea fiind doar podul pe care trebuie să îl trecem pentru a merge spre fericirea veșnică, sau din păcate spre chinul veșnic, așa că fruntea sus, privește înainte și mulțumește-l mereu la Dumnezeu pentru toate. Toți suntem incluși în planul Lui sfânt, nimeni nu este copil orfan. Singurătatea este greu de purtat. Ca hainele care, udate, te pot trage la fundul apelor. Aici, în acest moment, în acest prezent, dacă-L chemăm pe Dumnezeu să treacă pe la noi, să ne dea binețe, să ne cerceteze, să ne întrebe ce mai facem, vom vedea că El știa dintru început parola inimii noastre. Numai că El ne respectă atât de mult libertatea încât, fără chemarea și voia noastră, Dumnezeu nu dă buzna să aprindă lumina. Atâta delicatete este în iubirea Lui, că ne permite să alegem, să creștem în ritmul nostru. Ne trimite câte-un gând bun, îngeri mereu de pază, oameni care să ne ghideze, situații care să ne deschidă ochii. Dar nu ne forțează niciodată. Iar când ne hotărâm să-L chemăm, vine ca un oaspete cuminte și se așază lângă noi. Învier și ne înălțăm cu Iisus Hristos. Singurătatea se transformă în bucurie, dialog, comuniune. Devine intimitate sufletească. Simțim nevoia să-i chemăm pe ceilalți în inima noastră și să renunțăm la egocentrism. Amin.

PAROH: Preot Ioan Alupoaiu † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

PROGRAM LITURGIC †

ZIUA ORA SLUJBE și ACTIVITAȚI

Vineri	14:00	Spovedanie
19 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Sâmbătă	14:00	Spovedanie
20 noiembrie	17:00	Vecernie la Biserica „Vovidenia”
Duminică	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
21 noiembrie	11:00	Program de bibliotecă

Pedeapsa

Un tânăr voia să se căsătorească, dar viitoarea soție i-a spus: „Nu vin după tine dacă nu mă scapi de tatăl tău. Fă-l să plece. Nu pot trăi cu tatăl tău într-o casă”. Tânărul o iubea. S-a dus la tatăl său și i-a spus: „Tată, trebuie să-mi trăiesc și eu viața pe pământ și iată, viitoarea mea soție nu vrea să trăiască într-o casă cu tine. Îmi cere să te scot din casă, să te fac să pleci. Ce să fac? Sfătuiește-mă. Trebuie să pleci. Dar cum s-o fac? Te iubesc și pe tine”. Tatăl l-a înțeles pe loc și i-a zis: „Voi pleca eu singur, dar am o rugămintă către tine” – „Care?” - a întrebat fiul. „Nu cine știe ce, i-a spus tatăl. Să mă conduci până în vârful dealului, după ce vom ieși din saț, până la un anume copac, pe care ți-l voi arăta eu”. Tânărul i s-a părut prea ușoară rugămintea tatălui. Și-a luat bătrânul cele de trebuință și au plecat. Ajunși la copacul cu pricina, tânărul a vrut să știe: „De ce ai vrut să te aduc până aici, tată?” Bătrânul i-a răspuns: „Pentru că tot până la copacul acesta l-am condus și eu pe tatăl meu, într-o împrejurare asemănătoare. Ceea ce faci tu acum nu e decât fapta mea întoarsă către mine. De aceea am și acceptat așa de ușor să plec!” Auzind acestea, tânărul și-a revenit întru ale sale și s-a întors cu tatăl sau înapoi la casa lor. Așa s-a sfârșit lanțul ispășirilor. Altfel ar mai fi continuat.

Leneșul

Un mare industriaș, când a împlinit vârsta de 80 de ani, și-a permis, în sfârșit, să plece în concediu într-un loc cu soare, verdeată și liniște. Într-o zi, plimbându-se pe o pajiște, a văzut un tânăr, tolănit în iarbă, dormind. Îl trezește brusc, și-i zice: „Nu ti-e rușine, să dormi în timp ce lumea cinstită muncește? Dacă îmi promiți că muncești, sunt dispus să te angajez la mine în fabrică. Mai mult, văd că ai doi ochi inteligenți și două brațe vânjoase; sunt dispus să fac ceva mai mult pentru tine. Te trimit la școală, să studiezi. Și dacă te arăți vrednic, cum n-am copii, aș putea să te înfiez și să te las moștenitor”. „Și apoi?”, întrebă băiatul, abia ridicând capul din iarbă. „Cum? Chiar nu înțelegi? Îți promit bogăția, dacă vei ști să o câștigi, cu sudoarea frunții tale și a minții”. „Și apoi, după ce o voi fi câștigat, ce am de făcut?”, mai întrebă tânărul. „După aceea, vei putea să-ți iei, ca și mine, un concediu și să vii să te odihnești în mijlocul frumuseților naturii”. „Păi, eu ce fac acum? Nu mă odihnesc? E nevoie de atâta osteneală că să pot face ceea ce fac deja.

Pașii lui Dumnezeu

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Măhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele m-ai lăsat singur?”. Domnul i-a răspuns: „În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brațe”.

